

TOMAJI ATTILA

Damil

Zebegénybe ért az ősz hideg titka.
Pár tétova horgász a folyó partján,
Nézik a vizet. A botok damilja
Megfeszül a szélcsiszolta éjszakán.

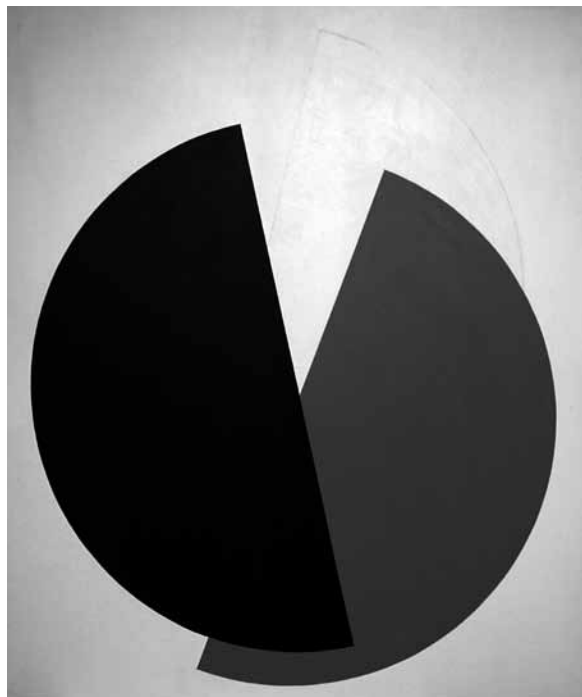
Alig sodródó lassúság. Fölázott
Földön a férfiak, kora hajnali
Maradékok, mind halra várva áll ott.
Suttog egyik, *miért*. Épp csak hallani.

Pedig édes volt az álldogálás itt,
Csörgő fák alatt, hogy nincs külön az ég
A földtől, s mint mikor ha mély száj ásít,
Csak roppanások, gyulladt gyökereké.

Jó ez a hideg, sötét búcsúzkodás.
Halak merülnek le a vágyott mélybe,
Üzen néhány buborék, nincs kapkodás,
Csak kapaszkodás iszapos reménybe.

Éj hág napra, nap emlékezik éjre.
Valahol virrad. Talán felkel a nap.
Hosszú hajú ősz hullt le Zebegényre,
S egy damil feszül, majd halkán elszakad.

TOMAJI ATTILA (1959) Zebegény



NAGY IMRE GYULA, Kompozíció félkörökkel I., 2018